

Tisztelt Szekszárdi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság!

ELŐKÉSZÍTŐ IRAT

Szent Erzsébet Caritas Alapítvány
(7100 Szekszárd, Béla tér 9.) felperesnek

jogi kép.:

Magyar Államkincstár
(1054 Budapest, Hold u. 4.)
alperes ellen

4.K.27.136/2014. számon folyamatban lévő,
közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt
indított perben

Tisztelt Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság!

Alulírott, **Szent Erzsébet Caritas Alapítvány** (képviselő: Kovács Jánosné, székhely: 7100 Szekszárd, Béla tér 9.) felperes, a **Magyar Államkincstár** (1054 Budapest, Hold u. 4.) alperesnek **ÖF/2925/3/2014. számú másodfokú határozata ellen**, közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított, jelen bíróság előtt **4.K.27.136/2014. számon folyamatban lévő perben**, kívül jegyzett jogi képviselőm útján az alábbi

E L Ő K É S Z Í T Ő I R A T O T

terjesztem elő:

Kereseti kérelmemben és a per első tárgyalásán előadottakat továbbra is fenntartom, jogi álláspontomat nem kívánom teljes egészében ismételni, azonban tekintettel az alperes utolsó írásbeli beadványára szükségesnek tartok néhány alperesi állításra reagálni:

Fenntartom azon álláspontomat, miszerint a felperes a kérdéses időszakban eleget tett nyilvántartási kötelezettségének, csupán ezen adatok elektronikus úton történő továbbításakor vétett hibát. Mint ahogyan azt az alperes képviselője észrevételében jelezte a 2013. évi Költségvetési törvény 2. számú melléklet Kiegészítő szabályok 11. pontja szerint:

„A III. 3. és III. 4. pontokban szereplő támogatások igénybevételének feltétele az ellátott adatainak - ... - **nyilvántartásba vétele**”(3. oldal lap alja).

Ezen kötelezettségének a felperes papír alapon és a KENYSZI rendszerben is teljes mértékben eleget tett, a KENYSZI nyilvántartással kapcsolatban pedig jóhiszeműen járt el, ennek megfelelően vezette a nyilvántartást, de adminisztratív hibát vétett a napi jelentés fogalmának téves értelmezése miatt. Ez viszont nem jelenti azt, hogy a felperes, mint ahogyan az alperes hivatkozik rá, jogosulatlanul vette volna igénybe az állami támogatást, hiszen a rendelkezésre álló dokumentumokból pontosan kiderül, hogy feladatát, a szenvedélybetegek nappali ellátását elvégezte a feladatmutatóval és felvett támogatás szerinti kliensszámmal, az erre vonatkozó nyilvántartást vezette (előző tárgyaláson csatoltam).

Csupán az adatszolgáltatás közben nem járt el megfelelően, tévesen értelmezte a „napi jelentés” fogalmát, így csak azokat az ellátottakat jelölte be a napi jelentésben pipával, akik a valóságban azon a napon megjelentek az intézményben. (nyelvtani és logikai értelmezés szerint helyesen)

Alperes arra hivatkozik, hogy a KENYSZI rendszer használatában a rendszer bevezetése után volt egy átmeneti időszak, amikor bár a fenntartók kötelesek voltak vezetni a KENYSZI rendszert, és abban naponta jelenteni, de, alperes szerint 2012. június 30. napjáig az elkövetett hibáknak nem volt szankciója.

A tesztüzem alatt senki nem ellenőrizte a rendszer használatát, sem az alperesi hatóságok, sem a rendszert üzemeltető Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal sem adott visszajelzést egy felhasználónak sem (de felperesnek biztosan nem), hogy máshogyan kellene vezetnie a KENYSZI rendszert.

Mellékelten csatolom F/1 alatt a Szociális Szakmai Szövetség állásfoglalását a KENYSZI rendszerről, melyet annak bevezetésekor bocsátott ki (2012. március 1.). A dokumentum összefoglalja a szakmai aggályokat és nehézségeket a szociális szervezetek részéről, melyek szerint egyértelműen nehezen értelmezhető és tölthető a rendszer, amelynek vezetésére nem voltak felkészítve a szervezetek, illetve nem voltak biztosítva a személyi és tárgyi feltételei s bevezetésnek a szolgáltatói oldalon.

Felperes a tesztüzem lezárásáig, de jelen perben felmerült ellenőrzésig egyáltalán nem kapott tájékoztatást arról, hogy az addig eltelt időszakban, a használat során megfelelően használta-e a rendszert, amennyiben hibát vétett, akkor a hiba mire vezethető vissza. Ebből kifolyólag viszont az alperes nem hivatkozhat arra, hogy felperes rendelkezésére állt egy átmeneti időszak, hiszen a felperes nézőpontjából a tájékoztatás elmaradása okán nincs különbség a 2012. július 1. napja előtti és utáni időszakban. Ebből adódóan a felperes önellenőrzése sem vezetett volna eredményre, ugyanúgy pozitív visszacsatolást eredményezett volna, hiszen végig abban a hiszemben volt, hogy megfelelően használja az elektronikus nyilvántartást.

Ugyanakkor alperes még mindig nem jelölte meg a perben, hogy mely jogszabályhely tartalmazza az alperesi hatóságok által felperessel szemben alkalmazott szankciót a felperes által elkövetett hibához rendelt. Felperesi véleménye szerint nincs ilyen jogszabály.

Alperes nem hivatkozhat egy perben alappal arra, hogy a honlapján közzétette (hogy mikortól bírságol, és hogy a KENYSZI-t tekinti az elszámolás alapjának), illetve, hogy ez az ő gyakorlata azóta (2012. július 1.) Tekintettel arra, hogy alperes honlapjának tartalma nem jogforrási szint Magyarországon, illetve alperes gyakorlata szintén lehet, mint ahogyan felperes állítja jelen perben jogszabályellenes, nem bír kötelező erővel felperesre nézve.

Mіндеzekkel kapcsolatban megalapozatlan az alperes azon érvelése, miszerint a két egymással párhuzamosan vezetendő nyilvántartás közül – a papír alapú és a KENYSZI rendszere közül – az utóbbit kellene elismeri az elszámolás alapjául.

Tekintettel arra, hogy elsősorban erre nincs jogszabályi rendelkezés, másodsorban az alperes maga ismerte el a fent már hivatkozott előkészítő iratának 2. lap alján, hogy „Az elszámolásnak a KENYSZI nyilvántartás nem része”, ezen túl az alperes többször is megerősítette, hogy a nyilvántartáshoz nincs hozzáférése, azt nem ő vezeti. Ezek alapján viszont a Magyar Államkincstár nem hozhatott jogszerűen olyan határozatot, amelyben az elszámolás alapjának a KENYSZI rendszert tette meg, és a felperest a normatíva visszafizetésére kötelezte annak nem megfelelő használata miatt.

Fenntartom azon álláspontom, mi szerint a KENYSZI rendszerhez tartozó segédletek, útmutatók, tájékoztató levelek és az alperes honlapján fellelhető információk, továbbá az alperes eddigi gyakorlata nem bírnak jogi kötőerővel, mivel nem minősülnek jogszabálynak Magyarország Alaptörvényének T) cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében, mi szerint

„Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.

Jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv

vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Jogszabály továbbá a Honvédelmi Tanács rendkívüli állapot idején és a köztársasági elnök szükségállapot idején kiadott rendelete”.

Ugyanezt mondja ki a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény is (1. § (1)). Ezek alapján viszont a fenti felsorolás (KENYSZI rendszerhez tartozó segédletek, útmutatók, tájékoztató levelek, az alperes honlapján fellelhető információk, az alperes eddigi gyakorlata) sem nem jogszabály, sem nem normatív határozat, vagy utasítás. Így az ezeknek való meg nem felelés nem eredményezheti felperesi oldalon sem a jogosulatlanul válást, vagy jogszerűtlen felhasználást, így nem vonhatja maga után a normatíva visszafizetésének szankcióját.

Ahogy már hivatkoztam erre első fokú alperesi hatóság eljárási jogszabálysértést is elkövetett, amikor nem tisztázta a tényállást a valóságnak megfelelően, pusztán az általa nem hozzáférhető elektronikus nyilvántartás napi jelentései alapján határozta meg, hogy felperes hány főre látta el az adott évben a feladatát.

Alperes beadványában arra hivatkozik, hogy azért kell helyszíni ellenőrzés végezni, mert a benyújtott dokumentumok nem elegendőek annak megállapítására, hogy felperes jogosultan vette-e igénybe a támogatást.

Felperes is osztja ezt az álláspontot, ugyanakkor pusztán logikai következtetés alapján megállapítható, hogy ez a helyszíni ellenőrzés nem egyenlő a KENYSZI rendszerrel való összevetéssel, hiszen ha a jogalkotónak erre irányult volna a szándéka, akkor elég lett volna a hozzáféréssel rendelkező NRSZH-től lekérni az adatokat, ehhez nem kell a helyszínen ellenőrzést tartania alperesi hatóságnak. Nyilvánvaló, hogy a jogalkotó szándéka a helyszíni ellenőrzés előírásával nem ez volt, hanem a Ket. 50. § (1) bekezdésének érvényre juttatása, tehát, hogy a támogatások jogszerű felhasználását a valóságban ellenőrizze alperesi elsőfokú hatóság.

A MÁK, mint a 2004. évi CXL. törvény szerint eljáró, az eljárási alapelveket tiszteletben tartó közigazgatási szervnek olyan minden tényre kiterjedő bizonyítást is magába foglaló eljárást kellett volna lefolytatnia, ami megfelel a Ket. 50. § (1) bekezdésének,

„A hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendőek a rendelkezésre álló adatok, bizonyítási eljárást folytat le”.

A papír alapú, a MÁK által már elfogadott nyilvántartás és a KENYSZI rendszer összevetése és a helyszíni eljárása alapján fényt kellett volna deríteni arra, hogy mi az eltérés valódi oka, és hogy melyik nyilvántartás felel meg a valóságnak. Ennek feltárása során alperesi hatóságnak módja lett volna megállapítani, hogy nem történt jogszabálysértés, a felperes teljesítette vállalt feladatát és nyilvántartási kötelezettségét is, nem jogosulatlanul vette igénybe az állami támogatást. Ezt támasztja alá az alperes által is idézett 213/2009. (IX. 29.) Korm. rendelet ellenőrzésre vonatkozó 9. § (1) bekezdése, mi szerint

„A támogatás igénylésének jogszerűségét és elszámolásának szabályszerűségét az igazgatóságok ellenőrzik. Az ellenőrzés kiterjed a támogatásra való jogosultság jogszabályi feltételei teljesítésének, az igénylés alapját jelentő feladatmutatók teljesítésének, megalapozottságának, továbbá a felhasználás jogszerűségének a vizsgálatára, valamint a közérdek védelme érdekében felmerült egyéb megállapításokra”.

Tehát fentiek határozzák meg, hogy alperesi hatóságnak mit kellett ellenőriznie. Ha az ellenőrzést ennek megfelelően folytatták volna le, azt az eredményt hozta volna, hogy a felperes megfelel a fenti négy kritériumnak, mi szerint, teljesítette a **„jogosultság jogszabályi feltételei”**-t, megalapozottak az **„igénylés alapját jelentő feladatmutatók”**, valamint megfelel a **„felhasználás jogszerűségének”** vizsgálatának és **nem sérti a közérdeket.**

Ahogy már keresetemben is kifejtettem, felperes egyedülálló és az egész megye közössége számára hasznos munkát végez a szenvedélybetegek ellátása és segítése terén, intézményeit az igényelt támogatásokkal összhangban, azzal a kliensszámmal látja el, amelyre a normatíva igénylést benyújtotta, amennyi az intézményei befogadóképessége.

Ezen állításom hitelét alátámasztandó csatolom F/2. alatta Szekszárd Megyei Jogú Város Polgármesterének támogató levelét.

Alperes félreértette azt a felperesi érvelést, melyben levezettem, hogy milyen szankciót vonhatott volna maga után felperes napi jelentések kitöltése során elkövetett hibája. Alperes arra hivatkozással cáfolja felperesi álláspontot, miszerint neki, azaz alperesi hatóságnak nincs bírságolási jogköre. Ezt felperes nem vitatja, ugyanakkor a mind két fél által többször idézett jogszabály, a 226/2006. Korm. Rendelet és az 1993. évi III. tv. 92/L. § (3) értelmében a helyes eljárási rend az lett volna, ha a Rendelet 13. § (3) paragrafusa értelmében alperes értesíti a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatalt, akinek a bírságolás hatáskörébe tartozik. Ez alapján a Hivatalnak lett volna jogosultsága arra, hogy valótlán adat szolgáltatása címén bírságot szabjon ki (1993. évi III. tv 92/L. § (3)). Felperesi álláspont szerint a felperes által nem vitásan elkövetett hiba éppen, hogy a jogszabály által említett valótlán adatszolgáltatás kategóriájába esik.

A 226/2006. Korm. Rendelet viszont nem tartalmaz arra vonatkozó felhatalmazást, hogy MÁK saját hatáskörben eljárva normatíva visszafizetésre kötelezhetné jelen tényállás mellett a felperest.

Alperes a költségvetési törvény mellékletéből próbálja levezetni az alkalmazott szankciót:

Arra hivatkozik, hogy a támogatás igénybevételének feltétele az ellátottak adatainak nyilvántartásba vétele. Ahogy korábban kifejtettem, illetve a tárgyaláson becsatolt KENYSZI nyomtatással bizonyítottam, a nyilvántartásba vételi kötelezettségének felperes maradéktalanul eleget tett, hiszen minden, vele szerződéses jogviszonyban álló kliens adatokkal fel volt tüntetve a KENYSZI rendszerben. (Sztv. 20/C § (1-4))

Alperes ebből levont következtetése nyelvtanilag, sem logikailag nem egyértelmű, miszerint fenti kötelezettség egyben azt is jelentené, hogy a „Kincstárnak az elszámolható normatívát a KENYSZI rendszerben rögzített adatokból kell megállapítania, ellenőriznie, amely azt is jelenti, hogy az itt rögzített adatok képezik az elszámolás alapját...”

Fentiekre tekintettel kérem a tisztelt bíróságot, hogy a kereseti kérelmemnek helyt adni és a keresettel támadott részben az alperesi határozatokat az első fokra is kiterjedően megváltoztatni szíveskedjen.

Budapest, 2015. március 25.

Tisztelettel:
Szent Erzsébet Caritas Alapítvány
felperesi jogi képviselő